

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera ve věci žalobce: **LORDANO a. s.**, IČ 27420264, se sídlem Vrchlabská 9, Praha 9 - Kbely, zast. JUDr. Lukášem Michnou, advokátem se sídlem Vojtěšská 2012/8, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2010, čj. S-MHMP 980818/2010/OST/Ca,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu vydané Úřadem Městské části Praha 20, Odbor výstavby, č. j.: P20/0V/539/20101Ka/8 ze dne 18. 12. 2010, kterým byla žalobci uložena správní sankce za jednání uvedené v ustanovení § 180 odst. 1 písm. k) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, spočívající v provádění nové stavby bez stavebního povolení (stavba označená jako objekt domovního příslušenství rodinného domu č. p. 1174) na pozemku parc. č. 2670, v katastrálním území Horní Počernice, ulice Chvalkovická, Praha 4 - Horní Počernice.

Rozhodnutím žalovaného bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 20, odboru výstavby, č. j.: P20/0V/539/20101Ka/8 ze dne 18. 10. 2010, kterým bylo žalobci uloženo:

- a) podle ustanovení § 181 písm. c) stavebního zákona, zaplatit pokutu ve výši 500.000,- Kč (slovy: pět set tisíc korun českých),
- b) podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, ve spojení s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které

správní orgán hradí jiným osobám a o výši paušální částky nákladů řízení, nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč (slovy: tisíc korun českých),

Žalobce se v žalobě domáhá zrušení rozhodnutí správních orgánů v obou stupních, z následujících důvodů:

Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, nemá v nich oporu a vyžaduje zásadní doplnění. Žalobce tak namítá, že v rozsahu nezbytném pro objektivní a spravedlivé posouzení věci nebyl řádně zjištěn stav věci. Žalobce se dále domnívá, že napadené rozhodnutí správního orgánu je založeno na nesprávném právním posouzení věci z pohledu aplikovatelných ustanovení zákona č. 183/2006 Sb. Rozhodnutí žalovaného je proto v rozporu s ust. § 90 a jeho odůvodnění postrádá náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné.

Konkrétně žalobce své námitky specifikoval následovně:

Nedostatky ve zjištění skutkového stavu (argumentace pod bodem I. 1 a 2) spočívají dle žalobce ve skutečnosti, že žalobce se v době od 12. 6. 2008 do 27. 4. 2010 nedopustil jednání, které by bylo možno kvalifikovat jako „provádění nové stavby bez povolení“. Žalobce připouští pouze, že provedl určité zabezpečovací práce, které by bylo lze pořadit pod ust. § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, tedy jako nezastavení práce přes výzvu stavebního úřadu. Žalobce tvrdí, že stavba byla již v roce 2008 dokončena a proto žalovaný žalobce sankcionuje, za totéž jednání, za které již byla žalobci uložena předchozí pokuta.

Žalobce se neztotožňuje s žalovaným ve výkladu pojmu zabezpečovací práce (I. bod 3), žalobce na rozdíl od žalovaného je toho názoru, že i omítnutí již stojící zdi a oplechování již dokončené střešní krytiny je „ukázkovým případem“ nezbytných prací provedených v zájmu konzervace stavby tzn. zabezpečovacích prací a nikoliv provádění nové stavby.

Žalobce má za to, že žalovaný uložil sankci za totéž jednání podruhé (argumentace uvedena pod bodem III.) Žalovaný opřel napadené rozhodnutí o své skutkové zjištění, dle kterého měl žalovaný údajně „dokončit veškeré vnější úpravy“ na stavbě, ohledně které bylo nařízeno její odstranění (rozhodnutí Úřadu městské části Praha 20, odboru výstavby, č. j.: 537/08-09RO ze dne 30. 3. 2009). Stavební úřad při kontrolní prohlídce předmětné stavby, dne 27. 4. 2010 zjistil, že žalobce na předmětné stavbě „dokončil veškeré vnější úpravy, tj. osazení oken, dveří, střešní krytiny, oplechování fasády, omítky, schodiště při západní straně bylo zastřešeno, při jižní straně pozemku vybudována pergola a přístřešek, provedeny zpevněné plochy ze zámkové dlažby a sadové úpravy.“ K uvedenému zjištění žalobce připomněl, že již v roce 2008, na základě Rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 20, odbor výstavby, o správním deliktu, č. j.: 107/08-R-delikt, ze dne 23. 6. 2008, jež nabylo právní moci dne 17. 7. 2008, byla žalobci uložena pokuta za správní delikt: 1. podle § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, ve výši 20.000- Kč a 2. podle § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, ve výši 5.000- Kč, jež bylo - pokud jde o sankci pod bodem 2. - odůvodněno zjištěním označeného správního úřadu prvního stupně, že, (cit.): „... v současné době (červen 2008 - poznámka žalobce) je dokončena hrubá stavba včetně zastřešení...“. Rozhodujícím důkazním prostředkem, který byl podle správního úřadu podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí ze dne 23. 6. 2008, byla fotodokumentace stavby ze dne 2. 6. 2008. Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, stejná fotodokumentace měla být opět podkladem pro rozhodování správních úřadů v obou stupních (Rozhodnutí Městské části Praha 20, odboru výstavby, o správním deliktu č. j.: P/20/0V/539/20101Ka/8, ze dne 18. 10. 2010 a žalobou napadené rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13. 12. 2010). Z ní mělo být žalovanému "zřejmé, že stavba v červnu 2008 byla ve stadiu hrubé stavby, bylo dokončeno zastřešení, osazena okna." Stavební úřad vycházel z toho, že "ke dni 11. 6. 2008

(termín ústního jednání ve výše zmiňovaném řízení sp. zn.: 107/08-R-delikt - poznámka žalobce) se stavba nacházela ve stavu, v jakém byla dne 2. 6. 2008 zdokumentována, neboť žádné skutečnosti nenasvědčují opaku. Proto je zřejmé, že vnější konstrukce stavby tak, jak jsou popsány výše, musel obviněný dokončit v období od 12. 6. 2008, tedy ode dne následujícího po ústním jednání v řízení č. j. 107/08, do 27. 4. 2010, kdy se uskutečnila kontrolní prohlídka stavebním úřadem. Tak stavební úřad určil dobu spáchání správního deliktu."

Dále žalobce namítal (bod III. 4.) nejednoznačné určení doby spáchání správního deliktu, neboť určení doby od 12. 6. 2008 do 27. 4. 2010, což je období téměř dvou let neodpovídá požadavkům na jednoznačnost a srozumitelnost.

V posledním žalobním bodě (bod III. 5.) žalobce tvrdil, že žalovaný při hodnocení zjištěných změn na stavbě, ale také pro stanovení doby "spáchání správního deliktu" vycházel ze stavu zdokumentovaného ke dni 2. 6. 2008. Rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 20, odbor výstavby, o správním deliktu žalobce, č. j.: 107/08-R-delikt, kterým již jednou byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, však bylo vydáno nikoliv 2. 6. 2008, nýbrž až dne 23. 6. 2008. Žalobce v rámci této žalobní námítky tvrdí, že veškeré změny na stavbě, zjištěné kontrolní prohlídkou stavby dne 27. 4. 2010,

byly provedeny v období od 2. 6. 2008 do 23. 6. 2008, a že tímto je sankcionován za stejný delikt dvakrát po sobě.

Žalobce v závěru navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 s.ř.s.) a nedostatky ve zjištění skutkového stavu (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nelze při svědčit žalobci, že stavební úřad pro posouzení věci nezjistil řádně stav věci. Z listin doložených ve správním spisu stavebního úřadu jednoznačně vyplývá, že žalobce ze skutkové podstaty uvedené v ust. § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona dopustil. Též náležitosti ust § 68 správního řádu žalobou napadené rozhodnutí obsahuje. Stavební úřad provedené stavební práce ve výroku rozhodnutí č. j. P20/0V/53912010/Ka/8 řádně popsal, přitom vycházel z pořízené fotodokumentace a ze zjištění na místě samém. Žalovaný se s odůvodněním odvoláním napadeného rozhodnutí včetně výše uložené pokuty ztotožnil. Jednání žalovaného má trvací charakter. Zahájil stavbu bez povolení stavebního úřadu a bez povolení ji dokončil. Stavební úřad uložil předmětnou pokutu za provádění stavebních prací, které jednoznačně k provádění nové stavby směřovaly. Protiprávní jednání žalobce posoudil správně, a to tak, že se žalovaný dopustil správního deliktu dle ust. § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona tím, že provádí novou stavbu bez stavebního povolení (§115). O tom svědčí i rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 3. 2009, kterým bylo žalobci nařízeno rozestavěnou stavbu "objekt domovního příslušenství" odstranit. Odvolání žalovaného proti tomuto rozhodnutí bylo odvolacím správním orgánem zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný rozestavěnou stavbu neodstranil. Místo tohoto pokračoval v dalších stavebních pracích, dokud stavbu nedokončil. Na závěr žalovaný uvedl, že v případě žalobce se jedná o osobu, která dlouhodobě, od roku 2007, porušuje stavební zákon. Toto jeho protiprávní jednání stavební úřad při určení výše pokuty zohlednil, jak je uvedeno v odůvodnění jeho rozhodnutí.

V rámci nařízeného jednání právní zástupce žalobce předložil písemné vyjádření, v kterém doplnil námítky již uplatněné v žalobě a doplnil žalobu o požadavek snížení uložené pokuty. Zástupce žalobce při jednání uvedl, že žalobci byla uložena tato druhá (nyní projednávaná) sankce v nepřiměřené výši. První pokuta byla žalobci uložena ve výši 20.000,- Kč za fakticky celou provedenou stavbu, po uložení první pokuty se jednalo již pouze o tzv. dokončovací práce, když „v podstatě celá“ stavba byla postavena a proto nyní uložena pokuta

ve výši 500.000,-Kč je nepřiměřeně vysoká. Dále právní zástupce žalobce navrhl provedení výslechu pana Stanislava Malého, který měl pro žalobce „provádět inženýring“ a jehož svědectví mělo, podle vyjádření právního zástupce žalobce, prokázat, že stavební úřad v rámci jednání o dodatečném povolení stavby měl v úmyslu stavbu povolit. V písemném vyjádření ze dne 25. 8. 2015, předloženém soudu až u jednání žalobce doplnil svá žalobní tvrzení (bod A a B vyjádření), a uvedl, že samo vymezení skutkové podstaty v ust. § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona „*provádí novou stavbu bez stavebního povolení*“, tím, že výslovně odkazuje na novou stavbu, vylučuje, aby uvedená skutková podstata byla správním úřadem posuzována jako trvající správní delikt. Jestliže již jednou byl žalobce sankcionován za provádění nové stavby, vyčerpal tak skutkovou podstatu dle ust. § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, což znamená, že v případě druhé sankce se již o provádění opět „nové“ stavby nemohlo jednat. Dále pod bodem C žalobce uvedl, že deliktní jednání je v prvostupňovém rozhodnutí popsáno nedostatečně určitě „*dokončení vnějších omítek jejich nátěr a oplechování dokončené střešní krytiny*“, navíc takto popsané jednání nelze považovat za „provádění nové stavby...“. Žalobce dále namítá nepřiměřenost uložené sankce. Žalovaný za jednání „popsané v rozhodnutí o předchozí sankci, jako „*dokončena hrubá stavba včetně zastřešení*“ uložil trest 20.000,-Kč a za jednání popsané ve výroku jako „*dokončení vnějších omítek a jejich nátěr a oplechování dokončené střešní krytiny*“ potrestal sankcí 500.000,-Kč. Posledně popsané jednání je však marginální k předešlému a proto uložena sankce je naprosto nepřiměřená.

Závěrem žalobce požádal kromě zrušení žalobou napadeného a prvostupňového rozhodnutí také o snížení výše uložené pokuty.

Žalovaný v rámci jednání uvedl, že v případě žalobce se jedná o dlouhodobé porušování stavebních předpisů, žalobce byl několikrát vyzván, aby upustil od provádění nepovolené stavby, skutečnost že tyto výzvy nerespektoval, odráží i tato druhá nyní uložená pokuta, přitom v případě žalobce se jedná o osobu znalou stavebních předpisů, jelikož předmětem jeho podnikání je výstavba.

Ze správního spisu vyplývá:

K oznámení o zahájení řízení o správním deliktu ze dne 8. 6. 2010, je přiložena fotodokumentace ze dne 2. 6. 2008 (čtyři fotografie nedatované) Na fotografii č. 2 je rozestavěná stavba dvoupodlažní ve tvaru písmena „L“, přičemž přízemní část tvoří zdi vybudované z cihel neomítnuté bez oken bez omítek II, podlaží není dostavěno kromě jedné boční zdi vůbec, na poslední 5 fotografií s datem 2. 6. 2008 je zaznamenán stav stavby – hrubá stavba částečně osazena okny zastřešena, bez omítek bez oplechování.

V protokolu o ústním jednání a místním šetření ze dne 27. 4. 2010 je stav rozestavěnosti popsán následovně: Stavba označena jako „Objekt domovního příslušenství, na kterou bylo dne 30. 3. 2009, pod čj. 537/08-09 vydáno rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Nebyla dosud odstraněna naopak z vnějšího pohledu je téměř dokončena (tj. včetně omítek, oplech.). Schodiště při západní straně bylo zastřešeno a opláštěno. Při jižní straně se nachází pergola a přístřešek. Na pozemku jsou provedeny zpevněné plochy a částečně sadové úpravy. Nebyl umožněn přístup do objektu. Oknem je zřejmé, že objekt není užíván. Probíhají dokončovací práce interiéru.“ Z fotodokumentace vyplývá, že byla stavba dokončena včetně omítek nátěrů a oplechování střechy k objektu o půdorysu L (patrného z fotek ze dne 2. 6. 2008) je nově postavená dřevěná přístavba (uvnitř je patrné schodiště), nyní zastřešená osazena okny a dveřmi.

Z rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 20, odbor výstavby, o správním deliktu žalobce, č. j.: 107/08-R-delikt, ze dne 23. 6. 2008, vyplývá, že po provedeném místním šetření

ze dne 26. 9. 2007 na kterém stavební úřad zjistil, že je stavba vedená pod názvem „Objekt domovního příslušenství“ prováděna bez stavebního povolení, vyzval žalobce k okamžitému zastavení prací. Ke dni 26. 9. 2007 byla zrealizována hrubá stavba ve tvaru písmene „L“ 1. NP a částečně 2.NP. Dne 4. 10. 2007 byla vydána výzva k bezodkladnému zastavení prací. Státní dozor dne 9. 5. 2008 (fotodokumentace ze dne 2. 6. 2008) zjistil, že v současné době je dokončena hrubá stavba včetně zastřešení. Žalobci byla uložena pokuta 20.000,-Kč podle § 180 odst. 1 písm. k stavebního zákona a 5.000,-Kč podle § 180 odst. 1 písm. c) stavebního zákona.

V prvostupňovém rozhodnutí se uvádí, že stavební úřad při kontrolní prohlídce stavby "objektu domovního příslušenství" zjistil, že žalobce dokončil na stavbě, jejíž odstranění bylo nařízeno rozhodnutím č. j. 537/08-09Ro ze dne 30. 3. 2009 (potvrzeno rozhodnutím OST MHMP sp. zn. S-MHMP 591518/2009/OST/Ca ze dne 12. 8. 2009, a nabylo

právní moci 22. 8. 2009), veškeré vnější úpravy, tj. osazení oken, dveří, střešní krytiny, oplechování fasádu, omítky, schodiště při západní straně bylo zastřešeno, při jižní straně pozemku vybudována pergola a přístřešek, provedeny zpevněné plochy ze zámkové dlažby a sadové úpravy. Proto úřad opatřením ze dne 8. 6. 2010 oznámil zahájení řízení o správním deliktu a ústní projednání deliktu proběhlo dne 23. 9. 2010. V řízení bylo zjištěno, že žalobce započal s prováděním stavby bez stavebního povolení v roce 2007, proto s ním bylo pod č. j. 107/08 v roce 2008 vedeno řízení o správním deliktu. V průběhu tohoto řízení byla mimo jiné posuzována jako jeden z důkazů fotodokumentace stavby pořízená dne 2. 6. 2008. Z ní je zřejmé, že stavba v červnu 2008 byla ve stadiu hrubé stavby, bylo dokončeno zastřešení, osazena okna. Při ústním projednání správního deliktu v řízení č. j. 107/08 dne 11. 6. 2008 byl zástupce žalobce seznámen s důkazy obsaženými ve spisu, jejich kopie převzal a jejich pravost v řízení nijak nerozporoval. Stavební úřad tedy vychází z toho, že ke dni 11. 6. 2008 se stavba nacházela ve stavu, v jakém byla dne 2. 6. 2008 zdokumentována, neboť žádné skutečnosti nenasvědčují opaku. Proto je zřejmé, že vnější konstrukce stavby tak, jak jsou popsány výše, musel obviněný dokončit v období od 12. 6. 2008, tedy ode dne následujícího po ústním jednání v řízení č. j. 107/08, do 27. 4. 2010, kdy se uskutečnila kontrolní prohlídka stavebním úřadem. Tak stavební úřad určil dobu spáchání správního deliktu.

K povaze prací prováděných v předmětném období stavební úřad v rozhodnutí uvedl, že při ústním projednání deliktu zástupce žalobce uvedl, že na stavbě byly prováděny pouze „zabezpečovací práce tak, aby nedocházelo k poškozování cizího majetku a osob“. Na dotaz stavebního úřadu, kdo tyto práce prováděl jako zhotovitel, uvedl: „Neumím odpovědět.“ K dotazu stavebního úřadu, v čem spočívají provedené "zabezpečovací práce", odkázal na protokol z "minulého jednání na stavebním úřadě ... ". Stavební úřad zástupce obviněného vyzval do protokolu, aby takový protokol stavebnímu úřadu předložil do 1. 10. 2010. Toto žalobce neučinil. Z výpovědi zástupce žalobce jednoznačně vyplývá, že neuvedl nic, co by mohlo svědčit v jeho prospěch ve smyslu ustanovení § 182 odst. 1 stavebního zákona. Naopak je z ní zřejmá neochota spolupracovat se stavebním úřadem a dodržovat platné právní předpisy. Zástupce obviněného nebyl ochoten ani specifikovat provedené práce, které považuje za "zabezpečovací", ani sdělit, kdo provádí stavbu jako zhotovitel. Stavební úřad se s žalobcem neztotožnil v jeho výkladu termínu „zabezpečovací práce“, když za takové stavební úřad považuje v případě zastavení stavby v průběhu jejího provádění výlučně práce směřující ke konzervaci stavby a k zamezení přístupu do stavby. V žádném případě se nemůže jednat o dokončení vnějších omítek a jejich nátěr a oplechování dokončené střešní krytiny. Stavební úřad přihlížel i ke skutečnosti, že žalobce „nedodržuje své právní povinnosti notoricky, ignoruje sdělení i

rozhodnutí správních orgánů“. Dále se v rozhodnutí uvádí, že stavba měla být na základě výše citovaného rozhodnutí o nařízení odstranění stavby odstraněna do 22. 2. 2010. Postoj žalobce k plnění právních povinností vyjádřil prostřednictvím svého zástupce i tím, že ohledně odstranění stavby sdělil, že bude požádáno o vydání nového stavebního povolení a následně o kolaudaci. Z uvedeného stavební úřad dospěl k závěru, že žalobce je zcela přesvědčen o bezvýznamnosti orgánů státní správy a že právě toto přesvědčení ho vedlo k tomu, aby stavbu téměř dokončil.

Při stanovení výše pokuty vycházel stavební úřad z toho, že žalobce se dopouští protiprávního jednání na území správního obvodu zdejšího stavebního úřadu opakovaně od roku 2007. Nepovolená stavební činnost byla v tomto případě již zcela nezakrývaná, plánovaná a bezostyšná. V minulém řízení o správním deliktu uložil zdejší stavební úřad pokutu celkem 25 000,- Kč, tedy v symbolické výši a při dolní hranici zákonem stanovených sazeb. S přihlédnutím k popsáním okolnostem, uložil stavební úřad nyní za správní delikt pokutu v polovině zákonem stanovené sazby tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí. Stavební úřad při ukládání pokuty je toho názoru, že žalobci musí být dáno jasné najevo, že protiprávní jednání se nevyplácí, neboť podle všeho si toho vědom není. Proto je třeba dosáhnout výchovného účelu řízení o správním deliktu co nejrazantnějšími prostředky, když prostředky mírné byly neúčinné. Stavební úřad nepřikročil k vyšší pokutě jenom proto, aby vyšší pokuta spolu s náklady na odstranění stavby, které v budoucnu ponese obviněný, nevedla k jeho likvidaci.

V odvolání žalobce uvedl, že rozhodnutím o pokutě došlo k nesprávným skutkovým zjištěním a nesprávnému právnímu posouzení, neboť nelze činnost obviněného kvalifikovat jako „provádění nové stavby“, tak jak to předpokládá stavební zákon v ustanovení § 180 odst. 1 písm. k). Již z odůvodnění předmětného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že stavba se nacházela ve stadiu hrubé stavby, bylo dokončeno zastřešení a zasazena okna. Žalobce uvedl, že v rozhodném období (tj. od 12. 6. 2008 do 27. 4. 2010), za které je obviněný potrestán, nemohlo dojít a ani nedošlo k provádění nové stavby ve smyslu příslušného ustanovení

Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že v případě předmětného deliktu se jedná se o trvalý delikt, kdy provádění tzv. stavebních prací na nové stavbě může být pokutováno do doby, než bude povoleno užívání nové stavby. Stavební nekázeň žalobce je v daném případě zřejmá, nejenom ze skutečnosti, že prováděl novou stavbu bez stavebního povolení v době, kdy mu výjimka nebyla povolena, a rovněž v době, kdy mu bylo nařízeno odstranění rozestavěné stavby, ale též nerespektoval výzvy stavebního úřadu k ukončení stavebních prací. Žalovaný konstatoval, že stavební úřad protiprávní jednání stavebníka dostatečně odůvodnil a žalovaný se s jeho odůvodněním ztotožňuje. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že stavebníkovo protiprávní jednání je letité. Dlouhodobě porušuje stavební předpisy, jak je výše uvedeno. Stavební úřad přistoupil k uložení výše pokuty v poloviční možné sazbě. Dle ust. § 181 písm. c) stavebního zákona za správní delikt podle ust. § 180 podle odst. 1 písm. k) stavebního zákona se uloží pokuta do 1.000.000,- Kč. Výše pokuty dle mínění odvolacího správního orgánu je úměrná společenské nebezpečnosti jednání stavebníka, o čem svědčí písemnosti založené ve správním spisu o předmětném deliktu. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že nelze při svědčit tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s platnou právní úpravou. Rozhodnutí č. j. P20/OV/53912010/Ka/8 ze dne 18. 10. 2010 bylo vydáno příslušným stavebním úřadem, protiprávní jednání stavebníka bylo řádně zjištěno, posouzeno, a dle správního ustanovení stavebního zákona o něm rozhodnuto. K tvrzení žalobce, že jeho činnost nelze posuzovat jako provádění nové stavby, tak jak předpokládá stavební zákon v ustanovení § 180 odst. 1 písm. k), žalovaný uvedl, že skutková podstata vymezená tímto ustanovením je nové stavby bez stavebního povolení.

Ve stanovené době, od 12. 6. 2008 do 27. 4. 2010, určené stavebním úřadem ve výroku napadeného rozhodnutí a odůvodněné v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce prováděl stavební práce nové stavby bez stavebního povolení. Jeho činnost byla trvalá, nebyla přerušena povolením nové stavby k užívání, a proto stavební úřad správně za předmětné období uložil pokutu za protiprávní jednání spočívající v provádění nové stavby.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, kterému jeho vydání předcházelo. Při přezkouvání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Návrhu na provedení výslechu pana Stanislava Malého, který měl pro žalobce „provádět inženýring“ a jehož svědectví mělo, podle vyjádření právního zástupce žalobce, prokázat, že stavební úřad v rámci jednání o dodatečném povolení stavby měl v úmyslu stavbu povolit, soud nevyhověl výslech svědka k okolnostem dodatečného povolení je nadbytečné. Z řízení je jednoznačně patrné, že dodatečně stavba nebyla v průběhu celého řízení o pokutě povolena a nebyla povolena dosud.

Podle ust. 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona: *Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že provádí novou stavbu bez stavebního povolení (§ 115), ...*“

Stěžejní námitky žaloby se týkají nedostatečně zjištěného skutkového stavu deliktního jednání a to konkrétně ohledně určení doby jednání, povahy deliktního jednání (tj. zdali byla naplněna skutková podstata § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona), a výkladu pojmu zabezpečovacích prací. Nedostatečné určení doby spáchání deliktu má za následek dle mínění žalobce, nezákonné rozhodnutí, jímž byla sankce uložena dvakrát za stejný skutek.

Žalobci byla žalobou napadeným rozhodnutím uložena pokuta za provádění nové stavby bez příslušného povolení již podruhé poté, co předchozí pokuta uložená ve výši 20.000,-Kč se zjevně minula účinkem. Je pochopitelné, že stavební úřad vycházel při posuzování dalšího deliktního jednání, kterého se žalobce dopouštěl i po uložení předchozí pokuty ze stavu rozestavěnosti stavby k datu konce doby deliktního jednání, za které byla uložena předchozí pokuta.

V rámci tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu žalobce namítal, že stejná fotodokumentace (ze dne 2. 6. 2008) byla podkladem i předchozího uložení pokuty. K této námitce soud konstatuje, že takový postup nelze považovat za nesprávný, neboť správní orgán musel vyhodnotit stav z předchozího období, za které se ukládala předešlá pokuta. Stav stavby, z kterého vychází rozhodnutí o předchozím uložení pokuty, byl zaznamenán v rámci místního šetření 2. 6. 2008, z něž byla pořízena fotodokumentace. Dne 11. 6. 2008 probíhalo jednání v kanceláři odboru výstavby ÚMČ Praha 20, v rámci kterého se žalobce mohl vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí o uložení této první pokuty. K určení doby spáchání deliktu nutno poukázat na text odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu:

„V průběhu tohoto řízení byla mimo jiné posuzována jako jeden z důkazů fotodokumentace stavby pořízená dne 2. 6. 2008. Z ní je zřejmé, že stavba v červnu 2008 byla ve stadiu hrubé stavby, bylo dokončeno zastřešení, osazena okna. Při ústním projednání správního deliktu v řízení č. j. 107/08 dne 11. 6. 2008 byl zástupce obviněného seznámen s

důkazy obsaženými ve spisu, jejich kopie převzal a jejich pravost v řízení nijak nerozporoval. Stavební úřad tedy vychází z toho, že ke dni 11. 6. 2008 se stavba nacházela ve stavu, v jakém byla dne 2. 6. 2008 zdokumentována, neboť žádné skutečnosti nenasvědčují opaku. Proto je zřejmé, že vnější konstrukce stavby tak, jak jsou popsány výše, musel obviněný dokončit v období od 12. 6. 2008, tedy ode dne následujícího po ústním jednání v řízení č. j. 107/08, do 27. 4. 2010, kdy se uskutečnila kontrolní prohlídka stavebním úřadem. Tak stavební úřad určil dobu spáchání správního deliktu.“

Z uvedeného je dle názoru soudu jednoznačně patrné, jak byl stanoven počátek doby spáchání trvajícího deliktu, a rovněž z tohoto odůvodnění vyplývá, v jakém stavu rozestavěnosti se nacházela stavba v době počátku deliktního jednání tj. k datu 12. 6. 2008.

K tvrzení žalobce ohledně nesprávného právního hodnocení prováděných prací soud musí opět okázat za odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, který se k tvrzení žalobce, že v daném případě se jednalo pouze o zabezpečovací práce, vyjádřil tak, že jednak žalobce své tvrzení o provádění pouze zabezpečovacích prací nedoložil, neboť k dotazu stavebního úřadu (v rámci jednání dne 23. 9. 2010), v čem spočívají provedené "zabezpečovací práce", odkázal žalobce na protokol z "minulého jednání na stavebním úřadě ...", žalobce pak ani k výzvě stavebního úřadu protokol nepředložil. Zástupce žalobce v rámci tohoto jednání neuvedl nic, co by mohlo svědčit v prospěch žalobce ve smyslu ustanovení § 182 odst. 1 stavebního zákona, a nebyl ochoten specifikovat práce, které považuje za "zabezpečovací", ani sdělit, kdo provádí stavbu jako zhotovitel. Především však dle názoru soudu, nelze přisvědčit žalobci v jeho výkladu pojmu „zabezpečovacích prací“. Za zabezpečovací práce lze považovat výlučně práce směřující ke konzervaci stavby a k zamezení přístupu do stavby, za takové práce skutečně nelze považovat dokončení vnějších omítek a jejich nátěr a oplechování dokončené střešní krytiny. Tomuto závěru stavebního úřadu soud musí přisvědčit. Rozsah provedených stavebních prací vyplývá ze srovnání stavu rozestavěnosti na počátku deliktního jednání tj. k datu 12. 6. 2008 a konci deliktního jednání k datu 27. 4. 2010. Stav na počátku deliktního jednání je zaznamenán na fotodokumentaci pořízené dne 2. 6. 2008 (zejména fotografie č. 5) a popsán v obou žalobou napadených rozhodnutích. Stavba byla k datu 2. 6. 2008, jehož stav se dle protokolu o jednání ze dne 11. 6. 2008 do 12. 6. 2008 nezměnil, neboť stav postupu výstavby od 2. 6. do 11. 6. 2008 při jednání 11. 6. 2008 jednatel žalobce nerozporoval, stavebním úřadem správně popsána jako hrubá stavba s dokončeným zastřešením a osazenými okny. Při srovnání takto zjištěného stavu stavby k datu 12. 6. 2008 se stavem stavby k datu 27. 4. 2010 zaznamenaného fotodokumentací v rámci místního šetření (téhož dne) a podrobně popsaného v protokolu (téhož dne) a v rozhodnutích obou správních orgánů jako „dokončení vnějších omítek a jejich nátěr a oplechování dokončené střešní krytiny“, nelze konstatovat nedostatečné zjištění skutkového stavu na počátku ani ke konci doby, za kterou byla žalobci uložena předmětná sankce. Z rozsahu prací provedených v období od 12. 6. 2008 do 27. 4. 2010 vyplývá, že se nejednalo o zabezpečovací práce, ale provádění prací na nové stavbě, které vedly k dokončení hrubé stavby existující k datu 12. 6. 2008.

V posledním žalobním bodě (bod 5.) žalobce tvrdil, že žalovaný při hodnocení zjištěných změn na stavbě, ale také pro stanovení doby "spáchání správního deliktu" vycházel ze stavu zdokumentovaného ke dni 2. 6. 2008. Rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 20, odbor výstavby, o správním deliktu žalobce, č. j.: 107/08-R-delikt, kterým již jednu byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, však bylo vydáno nikoliv 2. 6. 2008, nýbrž až dne 23. 6. 2008. Žalobce v rámci této žalobní námítky tvrdí, že veškeré změny na stavbě, zjištěné kontrolní prohlídkou stavby dne 27. 4. 2010, byly provedeny v období od 2. 6. 2008 do 23. 6. 2008, a že je tak sankcionován za

stejný delikt dvakrát. Žalobcovo tvrzení, že veškeré změny na stavbě, zjištěné kontrolní prohlídkou stavby dne 27. 4. 2010, byly provedeny v období od 2. 6. 2008 do 23. 6. 2008, je vyvráceno protokolem z jednání dne 11. 6. 2008, kdy jednatel žalobce nerozporoval stav rozestavěnosti, rozhodnutí o správním deliktu žalobce, č. j.: 107/08-R-delikt, (o předchozí uložené pokutě) vycházelo tedy ze stavu stavby ke dni 11. 6. 2008. Rozhodnutí o druhé pokutě vychází ze stavu stavby od 12. 6. 2008, takže se v případě druhého rozhodnutí o uložení pokuty, jak bylo již výše uvedeno, nejedná o sankci za stejný delikt.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že v případě jednání sankcionovaného žalobou napadeným rozhodnutím se nejednalo o provádění nové stavby a nebylo proto možná aplikace ust. § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, soud považuje za potřebné zmínit, že ze skutečnosti, že již jednou a to za jiné období bylo jednání žalobce spočívající v provádění nové stavby bez příslušného povolení sankcionováno, nevyplývá, že by se v případě provádění dokončovacích prací na stejné stavbě mělo jednat o jinou než stejnou opět novou stavbu.

Závěrem je nutno konstatovat, že protiprávní jednání žalobce stavební úřad posoudil správně, v řízení bylo žalobci prokázáno provádění stavebních prací, které jednoznačně k provádění nové stavby směřovaly, čímž se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona.

K moderaci výše pokuty soud neshledal důvodu. Výši uložené pokuty stavební úřad dostatečně zdůvodnil, vycházel ze skutečnosti, že se jedná o opakované a dlouhodobé protiprávní jednání, z nedostatku součinnosti žalobce v rámci řízení o druhé uložené pokutě a ze závažnosti deliktního jednání vykazujícího značnou společenskou nebezpečnost. Správní úvaha založená na uvedených skutečnostech se je přezkoumatelně vyjádřená v obou rozhodnutích a východiska, z kterých vychází, považuje soud za správná. Správní orgány přihlédly i k možnosti likvidačního dopadu rozhodnutí a respektujíc reparační funkci pokuty proto ji neuložily v maximální výši. Názor žalobce, že výše nyní uložené pokuty je v nepoměru s předchozí pokutou a s rozsahem nyní provedených prací, soud nesdílí, jak vyplývá z odůvodnění výše pokuty v žalobou napadených rozhodnutích, rozsah prací nebyl a taky nemusí být jediným kritériem pro výši uložené pokuty. Soud považuje výši uložené pokuty za přiměřenou, a proto důvody k moderaci její výše neshledal.

Vzhledem k tomu že soud se nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě, nezbývá než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. srpna 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová